

Mama în câmp

Grigore Vieru

Peste dealul de-aramă
Curge soare-asfințit.
„Odihnește-te, mamă, -
Pot rosti, în sfârșit.
Mai trăiește la mine,
Sfânt-ți grai să-l ascult.
Albei tale lumine
Închina-mă-voi mult.”
Ea se șterge cu mâna
De sudoare și mit,
Acoperind cu țărână
Chipul său ostenit.

* * *

Se încălzește cerul, mamă,
De la mâinile tale,
Se iluminează-n adânc,
Își liniștește
Nemărginirea.
Iată o stea
S-a desprins de vecie
Topindu-și făptura-n neant.
Dar nu de stele
Se pustiește cerul,
Ci de mâinile tale
Căzând spre pământ.
Nimic, ah, mai îndepărtat
Ca cerul,
Ca adâncul de sus,
Fără de mâinile tale,
Mamă!

* * *

Chipul tău, mamă,
Ca o mie
De privighetori rănite,
Ochii tăi
În care s-au întâmplat
Toate
Câte se pot întâmpla
Pe lume!
Lacrima ta:
Diamant ce taie-n două
Oglinda zilei.
Nedespărțită de cer

Ca apa de uscat,
Locuiești o casă
Cu două ferestre:
Una ce dă spre viață,
Alta cu fața spre moarte,
La fel de limpezi amândouă.
O, mamă,
Spre mine mâinile-ți întinde:
Spre cel
Care cu dor te-așteaptă,
Și ție apropiindu-mă,
Apropie-mă liniștii ce ești,
Acum și-ntotdeauna.